

„ELMEGYEK ÉS HELYET KÉSZÍTEK”

Jézusnak a hely készítésére adott ígéretét sokan csak úgy értik, hogy az eltávozása után majd lakóházakat fog építeni a megváltottaknak, hogy legyen nekik hol lakni a mennyben. Az ígéretnek ez az értelmezése is nagyon sokat jelent nekünk, hiszen biztosak lehetünk abban, hogy amikor visszajön értünk, akkor már egy előre elkészített helyre fog vinni bennünket. Pál apostol úgy nyilatkozik erről: *„Amiket szem nem látott, fül nem hallott, és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknak”* (1Kor 2,9). A kijelentés első részét Ésaías prófétától idézi Pál, a második rész azonban Jézus ígéretével cseng össze, aki azt ígérte, Ő azért megy el, hogy helyet készítsen nekünk a Mennyben.

Pál felsorolásában bizonyos fokozatosság figyelhető meg. Általában a szemünkön keresztül érzékeljük és fogadjuk be a legtöbb információt a környezetünkéből, a bennünket körülvevő világból. A már látott dolgokat tekintjük a legbiztosabb információnak. Amiről csak hallottunk, az már bizonytalanabb. Esetleg, ha biztos helyről származik az információ, akkor talán merünk rá építeni. A szív gondolata a megézés az előzőeknél is bizonytalanabb. Ennek ellenére nagyon sokan adnak a megézéseikre vagy az elképzelésükre. Az Isten által készített ország azonban olyan, amelyet ember még nem látott, nem hallott és el sem tud gondolni.

De vajon ez azt jelenti, hogy mi valóban semmit sem tudhatunk erről az országról? De igen, hiszen Isten Igéje a megváltás tervéről is azt állítja, hogy ez az Isten titka, ami örök időktől fogva el volt rejtve Istenben. *„Megismertetvén velünk az Ő akaratának titkát az Ő jó kedve szerint”* (Ef 1,9), *„Ezért vagyok én, Pál... hogy megvilágosítsam mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, amely elrejtetett örök időktől fogva az Istenben”* (Ef 3,1; 9). Vagyis

máshol arról beszél a Szentírás, hogy Isten ezt a titkát kijelentette részünkre a próféták által. Ebből adódóan a Bibliát olvasó és tanulmányozó ember előtt többé nem titok a megváltásunkról szóló evangélium. Ugyanez igaz az Isten országával kapcsolatban is, hiszen Pál azt mondja: *„Nekünk azonban kijelentette az Isten, az ő Lelke által”* (1Kor 2,10). Ezért kellene mindenkinek rendszeresen foglalkozni a Bibliával, hogy ismert legyen előttünk mindaz, amit Isten kijelentett benne a Lelke által.

Jézusnak ez az ígérete azonban túlmutat azon, hogy csak lakóhelyeket készít a megváltottaknak. Ez az ígérete arra is vonatkozik, hogy főpapi szolgálata által készít helyet, mert a bűn miatt mi elveszítettük helyünket az el nem bukott lények között. Édenben ugyanis, a bűn választásával, az ember elveszítette azt a jogát, hogy Istennel és az el nem bukott szent lényekkel egy természetes közösségben éljen együtt. Az elbukott angyalokhoz hasonlóan veszítettük el mi is azt a jogot, hogy Isten közelében legyünk és éljünk. Ezért a Biblia azt mondja, hogy még a *„helyük sem taláztaték többé a Mennyben”* (Jel 12,8). Ez az isteni kijelentés ugyan elsődlegesen az elbukott angyalokra vonatkozik, de mivel az esetünk és a helyzetünk sok tekintetben ugyanaz, ezért az elbukott emberi családra is érvényes ez a kijelentés.

Jézus a mennybemenetele által nyitott egy új visszavezető utat az Istentől elszakadt emberi család számára. Megnyitotta azt az utat, amely a bűn miatt záródott be. Jézusnak ezt az eljátszott helyünket kell visszaállítani, hogy a mennyei lények minden fenntartás nélkül újra maguk közé fogadjanak bennünket. Mivel pedig az ember képtelen arra, hogy visszaszerezze elveszített helyét a szent lények között, ezért bátorította Jézus a tanítványait és közvetve bennünket is, hogy *„ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és*

higgyetek én bennem... Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek” (Jn 14,1-2).

Jézus egy bűnvizsgálati rendszert (amit vizsgálati ítéletnek is szoktunk nevezni) hoz létre a mennyben, ahol a mennyei angyalok jelenlétében tart ítélezést azok felett, akiknek a neve be lett írva *„az életnek könyvébe, amely a Bárányé”* (Jel 13,8). Ezzel kapcsolatban mondja Péter apostol azt: *„Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában”* (1Pt 4,17). Erre a Jézus főpapi szolgálatával összekapcsolt bűnrendező eljárásra és vizsgáló ítéletre nem Istennek van szüksége, hanem a menny lakóinak. Jézus ebben az eljárásában szeretné felfedni a mennyei lények előtt, hogy az elveszett emberek között sokan vannak, akik a személyes döntésükkel és a választott életmódjukkal méltókká váltak arra, hogy visszafogadják őket maguk közé.

Jézus kétféle módon éri el ezt a mennyei lények előtt. Egyrészt rámutat a Benne hívő emberek bűnbánatára és megtérésére, és hogy ebben mindvégig állhatatosak maradtak. Felfedi a Menny lakói előtt, hogy ezek az emberek az újjászületésük után már nem szándékosan vétkeztek, annak ellenére sem, hogy esetenként még erőtlennek bizonyultak és követték el bűnt. Másrészt viszont a saját igazságának adományozása által olyan jogi helyzetet teremt a megváltottak részére, mintha sohasem vétkeztek volna. János apostol jelenti ezt ki legérthetőbben a Jelenések könyvében. *„Adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei”* (Jel 19,8).

Erről a ruháról úgy beszél János apostol, mintha ez a szentek igazságos cselekedeteit jelképezné. Ugyanakkor azt is elmondja, hogy eredetileg ez nem a saját cselekedetükre vonatkozó kijelentés. Valójában olyan igazságos cselekedetéről szól a kijelentés, amelyeket úgy kapnak a

szentek: „*adaték nékik.*” Jézustól kapják, mint a királyi menyegző példázatában a meghívott vendégek, akik a ház urától egy „*menyegzői ruhát*” (Mt 22,11-12) kaptak, ami feljogosította őket a megjelenésre és részvételre. A Jézustól kapott fehér ruhák is erre jogosítanak fel mindenkit. János apostol viszont arra is hangsúlyt helyez, hogy miután elfogadták az ajándékruhát, attól fogva azonnal úgy tekinthetnek rá, mint a saját tulajdonukra, mintha ők élték volna azt az életet, amit ez a fehér ruha jelképez, mintha ők tették volna ezeket a cselekedeteket. A mennyei kapukon való belépéshez ugyanis ez az egyetlen lehetőség. Mert oda csak bűntelen, szent és igaz lények juthatnak be, mert „*nem megy be abba semmi tisztátalan*” (Jel. 21,27). Jézus pedig ezt a lehetőséget adományozza minden megváltott részére az által, hogy nekik tulajdonítja a saját bűntelen, tiszta és szent életét.